

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: SØRGESANGEN

Citation: Aarestrup, Emil: "SØRGESANGEN", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, C. A. Reitzel, 1976, s. 228. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aare03val-shoot-workid74691/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

SØRGESANGEN.

Daggry var det — Dæmringstiden —
Der hvor Nat og Dag sig møde;
Endnu brændte Lampen stille,
End var Alting tyst og øde.

Og sit Hoved op fra Pudon
Reiste hun, det skjønnede Ho'ede,
Om hvis Hals, i sød Forvirring,
Lokkerne sig dunkelt snoede.

„Skuffes jeg? hvad eller er det
Sang fra Kirken, jeg fornemmer?
Hvilket Chor! som Psalmetoner!
Hvilke klare, rene Stemmer!“

Lyttende, imod min Skulder
Hun den blege Pande trykket,
Nys af Brudekrandsens Roser,
Nu af Dødens Perler smykket.

Og jeg greb de matte Hænder:
Nei, du skuffes ei; mit Øre
Ogsaa kan fra Gadens Dybde
Stemmerne, Choralen høre.

Fødselsfesten hos en Gjenbo,
Helligholdt af unge Dreng,
Lod de glade Melodier
Gjennem Morgenluften frænge.

— Ak, jeg vidste det langt bedre!
Dyb og alvorsfuld var Klagen.
For en Døende, i Natten,
Hævede sig Sørgesangen.

DET SIDSTE.

Hun kunde ikke tale,
Qvælt var den hulde Røst;
Men mine Hænder greb hun
Og trykte til sit Bryst.

Og med ætherisk Glimren,
Vidtaabne, langsomt faldt
Paa mig de brune Øine —
Tilstod mig Alting, Alt!

„Jeg hører kun til Jorden,
Til Himlen hører du —
Døe derfor ikke, Engel,
O døe blot ikke nu!“

Men Øinene stod stille
Med deres store Blik —
Og Dødens dybe Taushed
Var alt det Svar jeg fik.
